

Arrest

nr. 137 867 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VALKENBORGHES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 19 juni 2012, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 december 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 19 december 2012 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of van 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19/06/2012 werd ingediend door:

*Naam: [B.]
Vooma(a)m(en): [H.]
Nationaliteit: Pakistan
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Zij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent:
(stuk 1)
[...]*

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid, in haar antwoordmemorie, stelt dat haar beslissing voldoet aan de formele motiveringsplicht, vermits verzoekster de motieven daarvan op eenvoudige wijze kan lezen.

Dat het loutere feit dat een beslissing formeel gemotiveerd is, niet betekent dat verzoekster geen kritiek meer kan leveren op die formele motivering. Dat zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en kent verzoekster de motieven, dan nog kan er kritiek worden geuit op het feit dat de motivering niet afdoende is. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid nergens aantoont op basis van welke bewijsstukken er wordt besloten tot voormelde beslissing.

Dat verzoekster aldus niet weet welke bewijzen zij dient bij te brengen om aan te tonen dat haar echtgenoot, dhr. [A.], wel actief op zoek is naar werk.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid diens beslissing dan ook op een te beperkte wijze heeft gemotiveerd en niet aantoont op basis van welke elementen er tot voormelde beslissing werd gekomen.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid louter de wetgeving citeert en niet aanhaalt hoe verzoekster concreet faalt in de bewijslast. Dat het vereiste van actief zoeken naar werk, en wat daaronder dient te worden verstaan, niet afdoende werd gemotiveerd.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling heeft gemaakt.

Dat echter uit de recent bijgebrachte stukken blijkt dat de echtgenoot van verzoekster, dhr. [A.], zeer actief op zoek is naar werk.

Dat hij is ingeschreven in het interimkantoor Randstad. Dat hij bovendien is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB, (stuk 10)

Bovendien heeft dhr. [A.] in de maanden november en december 2012 tevens een aantal uren gewerkt bij een PWA. (stuk 9) Ook in voorgaande jaren heeft hij onder deze vorm van tewerkstelling gewerkt. (stuk 11)

Dat dhr. [A.] in het verleden steeds gewerkt heeft. Dat het echter niet makkelijk is voor een man van 54 jaar om opnieuw een vaste betrekking te vinden.

Dat bij de eerste beoordeling het bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, alsmede de inschrijving bij het interimkantoor niet werd bijgebracht.

Dat dhr. [A.] echter wel op zoek was naar werk.

Dat hij thans deze bewijzen wel bijbrengt.

Dat ook de andere voorwaarden voor gezinshereniging, overeenkomstig artikel 10 §1 lid 1, 4° en artikel § 2 van de Wet van 15 december 1980 zijn voldaan:

- *Bewijs van hoedanigheid van echtgenoten (stuk 2 en 5)*
- *Minimum - leeftijd (stuk 3 en 4)*
- *Plicht tot samenwonen (stuk 15)*
- *Huisvesting en ziektekostenverzekering (stuk 13,14 en 15).*

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is kunnen uitgaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet voldoende heeft gestaafd en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen."

3.1.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeksters eerste middel geheel is gericht tegen de beslissing waarbij haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. Het wordt dan enkel onderzocht in het licht van deze bestreden beslissing.

3.1.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing waarbij verzoekster het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt gewezen op de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het hierin gestelde dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan worden genomen voor het bepalen of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Verweerder licht vervolgens toe dat dit laatste bewijs, met name dat de echtgenoot of partner actief werk zoekt, in casu niet werd geleverd. Op deze grond oordeelt hij dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet kan worden erkend aan verzoekster.

Verzoekster betoogt nog dat de betreffende motivering niet als afdoende kan worden beschouwd, omdat verweerder 'nergens aantoon op basis van welke bewijsstukken er wordt besloten tot voormelde beslissing'. De Raad merkt in dit verband evenwel op dat het determinerend motief van de beslissing waarbij verzoekster het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd net de vaststelling betreft dat geen enkel bewijs voorligt dat de echtgenoot of partner actief werk zoekt. Aldus werd wel degelijk, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, geduid op welk punt zij faalde in de bewijslast. Waar zij vervolgens aangeeft dat de eerste bestreden beslissing op een te beperkte wijze zou zijn gemotiveerd nu zij stelt niet te weten welke bewijzen zij in dit verband had moeten overleggen en nu niet wordt aangegeven wat dan wel dient te worden verstaan onder de vereiste actief werk te zoeken, toont zij ook nog geen gebrek in de formele motivering aan. In dit verband merkt de Raad immers op dat dient te worden aangenomen dat het verzoekster, bij gebreke van een reglementaire bepaling aangaande de wijze waarop dit bewijs dat de echtgenoot actief werk zoekt diende te worden geleverd, vrij stond dit bewijs te leveren met alle door haar dienstig geachte stukken. Er kan dan ook geenszins worden ingezien dat verweerder diende te motiveren welk concreet bewijsstuk verzoekster in dit verband diende voor te leggen. Er geldt immers op dit punt een vrije bewijsvoering. Er kan hierbij ook worden aangenomen dat de in de aangehaalde wetsbepaling vervatte vereiste dat de echtgenoot actief werk zoekt voor zich spreekt en verzoekster in staat stelde te beoordelen welke volgens haar nuttige stukken ze hiertoe kon voorleggen. Dit wordt ook bevestigd door het gegeven dat zij er thans blijkbaar wel in slaagt verschillende bewijsstukken voor te leggen teneinde aan te tonen dat haar echtgenoot actief werk zoekt.

De motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. In de mate dat verzoekster vervolgens aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder stelde in de eerste bestreden beslissing vast dat verzoekster weliswaar aantoonde dat haar Belgische echtgenoot een werkloosheidsuitkering krijgt, doch zonder dat zij hierbij ook het bewijs leverde dat deze actief op zoek is naar werk. Hij oordeelde dat bijgevolg niet is voldaan aan de vereiste van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet wordt erkend.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster deze motivering als dusdanig niet betwist. Zij betwist niet dat zij aan het bestuur geen bewijs voorlegde dat haar echtgenoot actief werk zoekt.

Verzoekster brengt thans alsnog stukken aan waaruit moet blijken dat haar echtgenoot actief werk zoekt in België, met name stukken die bevestigen dat haar echtgenoot is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB en bij het interimkantoor Randstad en dat hij reeds werkte in het kader van een PWA-tewerkstelling. De Raad wijst er evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden met de thans aangebrachte stukken die verzoekster hem voorheen niet overmaakte en die zij nu bij haar verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De door verzoekster thans voor het eerst aangebrachte stukken kunnen eventueel een nieuwe aanvraag rechtvaardigen, doch het komt de Raad als annulatierechter niet toe deze thans aangebrachte stukken in de plaats van het bestuur te onderzoeken en te beoordelen of deze volstaan om het recht op verblijf van meer dan drie maanden te erkennen aan verzoekster. Daarnaast merkt de Raad ook nog op dat zelfs aangenomen dat verzoeksters echtgenoot in het verleden – terwijl hij een werkloosheidsuitkering genoot – een aantal uren presteerde in het kader van een PWA-tewerkstelling, aldus nog niet blijkt dat hij ook actief werk zoekt op de reguliere arbeidsmarkt. Uit het presteren van enkele uren in het kader van een PWA-tewerkstelling blijkt op zich evenmin dat verzoeksters echtgenoot zou zijn vrijgesteld van de verplichting om actief werk te zoeken.

Door verder aan te geven dat de overige voorwaarden voor een gezinshereniging zijn voldaan, toont verzoekster ook nog niet aan dat verweerder bij zijn vaststelling dat niet is aangetoond dat de Belgische echtgenoot beschikt over voldoende, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of deze kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Zij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

Dat de huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt.

Dat de echtgenoot van verzoekster reeds sinds 03/02/2000 Belg is, vlot Nederlands spreekt en goed ingeburgerd is.

Dat de 2 kinderen van verzoekster en haar echtgenoot beiden een onbeperkt verblijfsrecht hebben verkregen op basis van het bewezen verwantschap met verzoekster en haar echtgenoot.

Dat verzoekster aldus gescheiden zal worden van haar echtgenoot en kinderen, waarmee zij inmiddels meer dan 32 jaar gehuwd is en waarmee zij een duurzame levensgemeenschap wil uitbouwen.

Dat verzoekster thans aantoont dat haar echtgenoot, dhr. [A.], wel degelijk actief op zoek is naar werk en reeds een aantal jaren gewerkt heeft in een PWA.

Dat verzoekster wel voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40 van de Wet van 15 december 1980. Dat er aldus geen strijdigheid kan zijn met het legaliteitsbeginsel, noch dat het evenredigheidsbeginsel contra legem zou worden toegepast.

Dat de beslissing dan ook niet in evenredigheid werd genomen, met het nadeel dat verzoekster ondervindt.”

3.2.2. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OOPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Dit beginsel laat verweerder evenwel niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid na te hebben vastgesteld dat er geen bewijs was voorgelegd dat de echtgenoot actief werk zoekt niet anders kon dan vaststellen dat het bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet was geleverd en verzoekster aldus het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet kon worden erkend. Verzoekster betoogt thans wel degelijk te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 40 van de Vreemdelingenwet, doch deze bepaling heeft uitsluitend betrekking op burgers van de Unie daar waar het niet is betwist dat verzoekster de Pakistaanse nationaliteit heeft. In de mate dat zij wenst aan te voeren dat zij alsnog voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waardoor verweerder haar zonder miskennis van het legaliteitsbeginsel wel degelijk kon toelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van het evenredigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat hij zich voor het beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissingen dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen. In het kader van de bespreking van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het bestuur kon oordelen, gelet op de stukken waarvan hij kennis had ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, dat het bewijs niet werd geleverd dat was voldaan aan de wettelijk voorziene verblijfsvoorwaarden.

Verzoekster betoogt verder dat zij zal worden gescheiden van haar echtgenoot, die sinds 2000 Belg is geworden en hier is ingeburgerd, en hun twee kinderen, die een onbeperkte verblijfsmachtiging verkregen in België in functie van hun vader. Zij stelt meer dan 32 jaar gehuwd te zijn met haar echtgenoot en een duurzame levensgemeenschap met hem te willen uitbouwen. Naast het gegeven dat het verweerder niet is toegestaan een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te erkennen wanneer hij vaststelt dat niet blijkt dat is voldaan aan de in dit verband door de wetgever voorziene voorwaarden, is de Raad verder van oordeel dat de thans door verzoekster aangebrachte elementen, in het licht van de elementen die de zaak kenmerken, nog niet volstaan om enige kennelijke onredelijkheid of kennelijke wanverhouding vast te stellen. De Raad besluit hiertoe op basis van volgende overwegingen. Verzoekster geeft weliswaar aan meer dan 32 jaar gehuwd te zijn met haar echtgenoot, doch de vaststelling dringt zich op dat haar echtgenoot reeds (minstens) sinds het begin van de jaren negentig in België verblijft, terwijl verzoekster pas voor het eerst in april 2010 een aanvraag indient om haar echtgenoot te vervoegen. Er blijkt geen enkele intentie om eerder haar echtgenoot te vervoegen. De Raad is daarnaast ook van mening dat de voorwaarde om aan te tonen dat de Belgische echtgenoot actief werk zoekt geenszins kan worden beschouwd als een ernstige hinderpaal die de gezinshereniging op noemenswaardige wijze belemmert. Verzoekster brengt evenmin concrete elementen aan die aantonen dat het gewenste gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn. De bestreden beslissingen verhinderen verzoekster ook geenszins om een nieuwe aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van zodra zij de gevraagde bewijsstukken heeft.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting een kennelijke wanverhouding niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 7.1, 9 en 16.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

"Dat eisen dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst niet alleen een schending inhoudt van artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van het familie - en gezinsleven), maar ook in hoofde van de kinderen van verzoekster een schending inhoudt van:

- Artikel 7,1 van het Verdrag van 20/11/1989 inzake de rechten van het kind:

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd..."

- Artikel 9 van het Verdrag van 20/11/1989 inzake de rechten van het kind:

"De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn /haar ouders tegen hun wil..."

- Artikel 16,1 van het Verdrag van 20/11/1989 inzake de rechten van het kind:

"Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé - leven, in zijn of haar gezinsleven..."

Dat de vader van de kinderen van verzoekster Belg is geworden en dus moet worden beschouwd als een burger van de Europese Unie.

Dat verzoekster jaren van haar echtgenoot gescheiden heeft geleefd, omdat zij de zorg voor haar zieke moeder op zich diende te nemen. Dat verzoekster noodgedwongen gescheiden heeft geleefd van haar echtgenoot en al die jaren heeft gewacht op gezinshereniging.

Dat deze zorg sinds 2010 is overgenomen door haar jongste zus en verzoekster onmiddellijk stappen heeft ondernomen met het oog op gezinshereniging.

Dat het voor verzoekster dan ook onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, Pakistan, waar zij reeds bijna een jaar niet meer verblijft, terwijl de band met België bijzonder groot is

geworden door de Belgische identiteit van haar echtgenoot en het onbeperkte verblijfsrecht van haarzonen.

Dat verzoekster bovendien reeds een cursus Nederlands voor anderstaligen volgt, waaruit haar wil tot integratie blijkt. (stuk 6)

Dat er voor verzoekster in Pakistan niets meer op haar wacht. Dat haar twee inwonende kinderen, immers reeds legaal in België verblijven, alsmede haar echtgenoot. Dat haar echtgenoot de voorbije jaren slechts eenmaal per jaar naar Pakistan kon afreizen en hij in België wenst te blijven wonen vermits hij hier zijn leven heeft opgebouwd.

Dat haar twee dochters reeds gehuwd zijn en aldus een eigen gezinsleven hebben opgebouwd waar verzoekster geen deel van uitmaakt.

Dat de zorg voor haar moeder werd overgenomen door haar jongste zus.

Dat verzoekster aldus geen gezinsleven kan leiden in Pakistan. Dat verzoekster haar gezin (zijnde haar echtgenoot en twee zonen) in België leven en daardoor verzoekster enkel in België een gezinsleven kan opbouwen.

Dat eisen dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst dan ook onvermijdelijk een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM dat het recht op gezins - en privé - leven waarborgt.

Dat art. 8 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé - en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen,

Dat art. 8 EVRM direct toepasbaar is in het Belgische interne recht. Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt.

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21/06/1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reek A, vol. 138,14).

Dat de terugkeer van verzoekster een scheiding betekent van haar echtgenoot en kinderen, met alle gevolgen vandien, nu zij alsdan maanden aan de andere kant van de wereld dient te verblijven, zonder enige mogelijkheid tot contact. Dat de redenering van de Gemachtigde voor de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook allerminst gevolgd kan worden.

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekster mensonwaardig is om haar uit te wijzen.

Dat het voor verzoekster niet mogelijk is om in Pakistan een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt.

Dat verzoekster reeds enkele jaren tracht om een verblijfsrecht in België te bekomen. Dat dit initieel werd geweigerd omdat het huwelijk van verzoekster niet werd erkend en er geen bewezen afstammingsband bestond tussen verzoekster, haar echtgenoot en de twee kinderen.

Dat verzoekster sedert die weigering getracht heeft al het mogelijke te doen om deze euvels van de baan te helpen. Dat ondertussen de afstammingsband tussen verzoekster, haar echtgenoot en de kinderen onomstotelijk vaststaat. (stuk 7) Dat verzoekster in het huwelijk trad met haar echtgenoot voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Turnhout en aldus een erkend huwelijk heeft. (stuk 5)

Dat er aldus wel een hechte gezinsrelatie bestaat.

Dat door de weigerende beslissing verzoekster wordt gescheiden van haar echtgenoot, waarmee zij reeds jaren een relatie heeft, waarmee zij kinderen heeft en waarmee zij reeds meer dan 32 jaar geleden huwde.

Dat op deze manier het recht op gezinsleven dan ook ernstig wordt geschonden.

Dat bovendien België in 2002 reeds werd veroordeeld door het Europees Hof van Justitie nu er geweigerd werd een verblijfsvergunning af te leveren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kon leveren van zijn identiteit en het huwelijk met een onderdaan van een EU - lidstaat."

3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het

de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

In casu beroept verzoekster zich op een gezinsleven met haar Belgische echtgenoot en hun twee kinderen die werden toegelaten tot een onbeperkt verblijf in België in functie van hun vader. Zij herhaalt reeds 32 jaar te zijn gehuwd met haar echtgenoot. Tevens stelt zij dat in het jaar dat zij hier verblijft haar band met België bijzonder groot is geworden, zij verregaand is geïntegreerd en zij ook reeds een cursus Nederlands volgde, terwijl er voor haar in Pakistan niets meer wacht. Zij stelt dat haar twee dochters reeds zijn gehuwd en hun eigen gezin hebben gesticht waar zij geen deel van uitmaakt en de zorg voor haar moeder werd overgenomen door haar zus. Zij stelt enkel een gezinsleven te kunnen leiden in België, omdat haar echtgenoot en twee zonen hier verblijven. Zij merkt in dit verband ook op dat haar echtgenoot de voorbije jaren slechts eenmaal per jaar kon afreizen naar Pakistan en deze ervoor kiest in België te blijven wonen omdat hij hier zijn leven heeft opgebouwd. Zij stelt gedurende maanden te zullen worden gescheiden van haar gezinsleden, zonder enige mogelijkheid tot contact.

In de mate dat verzoekster zich beroept op een opgebouwd privéleven in België dat losstaat van het door haar ingeroepen gezinsleven, en in dit verband met name stelt dat zij hier verregaand is geïntegreerd, merkt de Raad op dat verzoekster ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen slechts ongeveer zes maanden in het Rijk verbleef. Zij beperkt zich op dit punt verder ook tot algemene beweringen die niet concreet worden gestaafd. Zij legt ook enkel het bewijs voor van het volgen van een cursus Nederlands voor anderstaligen, doch aldus blijkt geenszins enige noemenswaardige integratie in het Rijk of banden met België. Een privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet concreet aannemelijk gemaakt.

Wat de ingeroepen gezinsband met de echtgenoot en kinderen in België betreft, merkt de Raad verder op dat het in de thans voorliggende zaak een eerste toelating tot het grondgebied betreft, waardoor dient te worden aangenomen dat er geen sprake is van enige inmenging in het ingeroepen gezinsleven en geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te worden doorgevoerd. In deze situatie moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Waar verzoekster stelt meer dan 32 jaar te zijn gehuwd met haar echtgenoot, merkt de Raad andermaal op dat haar echtgenoot reeds (minstens) sinds het begin van de jaren negentig in België verblijft, terwijl verzoekster pas voor het eerst in april 2010 een aanvraag indiende om haar echtgenoot te vervoegen. Er blijkt geen enkele intentie om eerder haar echtgenoot te vervoegen. De hechtheid van de gezinsband met de echtgenoot dient dan ook in die zin te worden genuanceerd dat verzoekster jarenlang gescheiden leefde van haar echtgenoot en zij aangeeft dat haar echtgenoot de voorbije jaren slechts eenmaal per jaar afreisde naar Pakistan. Verzoekster betoogt thans dat zij al die jaren noodgedwongen gescheiden leefde van haar echtgenoot omdat zij de zorg voor haar zieke moeder op zich diende te nemen – zorg die thans zou zijn overgenomen door haar zus – doch de Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster in dit verband geen enkel begin van bewijs aanbrengt en zich beperkt tot louter algemene beweringen. Dit is ook de enige redengeving die in dit verband wordt gegeven. De Raad is in ieder geval ook van mening dat de voorwaarde om aan te tonen dat de Belgische echtgenoot actief werk zoekt geenszins kan worden beschouwd als een onoverkomelijke hinderpaal die de gezinshereniging op noemenswaardige wijze belemmert. Dit vraagt zo enkel inspanningen van de kant van de echtgenoot om werk te zoeken, zonder dat dit enige resultaatsverbintenis in zich houdt. Het betreft aldus een voorwaarde die gemakkelijk te vervullen kan zijn. De bestreden beslissingen verhinderen verzoekster ook geenszins om een nieuwe aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van zodra zij de gevraagde bewijsstukken dat haar echtgenoot actief werk zoekt kan voorleggen. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de bestreden beslissingen als dusdanig geen wijziging aanbrengen in het gezinsleven zoals dit jarenlang bestond tussen verzoekster en haar echtgenoot. Er blijkt zo ook niet dat haar echtgenoot, zoals dit de laatste jaren blijkbaar het geval was, niet jaarlijks kan afreizen naar Pakistan. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekster ook geen concrete elementen aanbrengt die aantonen dat actueel het gewenste gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn. Door louter te betogen dat haar man en twee zonen thans legaal in België verblijven toont verzoekster nog niet aan dat er noemenswaardige hinderpalen in dit verband voorhanden zijn. Haar stelling dat een verblijf in België dankzij de Belgische nationaliteit van haar echtgenoot of het verblijf hier van haar echtgenoot en zonen tot gevolg heeft dat haar persoonlijke banden met België na één jaar verblijf hier groter zouden zijn dan haar banden met Pakistan, kan op zich ook nog niet overtuigen, nu verzoekster heel haar leven doorbracht in haar land van herkomst en aldaar, zoals zij zelf aangeeft, ook nog verschillende gezins- of familieleden heeft. Het gegeven dat haar dochters een eigen gezin hebben gesticht in het herkomstland doet hieraan ook nog geen afbreuk. Een loutere wil tot integratie getuigt ook geenszins van grotere banden met België dan met het land van herkomst. Enig bewijs van onmogelijkheid om terug te keren naar Pakistan als gevolg van haar voorgehouden grote(re) belangen in België of omdat zij aldaar geen familie meer zou hebben, kan niet worden aangenomen. De Raad merkt ook op dat verzoekster geen noemenswaardige hinderpalen aanbrengt die een verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland zouden verhinderen. Haar zonen verblijven zo slechts heel recent in België en brachten ook het grootste deel van hun leven door in hun land van herkomst. Er liggen geen elementen voor die wijzen op hinderpalen in hunnen hoofde om met verzoekster terug te keren naar het herkomstland. Wat haar echtgenoot betreft, stelt verzoekster verder dat deze de voorbije jaren slechts eenmaal per jaar de kans zag om naar Pakistan af te reizen, doch deze in België wenst te blijven wonen en dit omdat hij hier zijn leven heeft opgebouwd. Aldus brengt verzoekster ook in zijn hoofde nog geen concrete, noemenswaardige hinderpalen voor die hem zouden verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst of toch minstens, zoals dit de laatste jaren het geval was, jaarlijks af te reizen naar het herkomstland. De Raad ontkent niet dat het niet evident is om na een jarenlang verblijf in een bepaald land elders opnieuw zijn leven op te bouwen, doch dit neemt niet weg dat verzoekster er nog niet in slaagt op dit punt op concrete wijze aannemelijk te maken dat van haar echtgenoot in redelijkheid niet kan worden verwacht dat deze elders zijn voorgenomen gezinsleven verderzet. Er blijkt ook niet dat regelmatige contacten niet mogelijk zouden zijn, bijvoorbeeld via telefoon of internet.

De Raad herhaalt verder dat de thans bestreden beslissingen verzoekster niet verhinderen alsnog haar echtgenoot in België te vervoegen indien is voldaan aan de wettelijk voorziene voorwaarden hiertoe en dat de vereiste dat haar echtgenoot actief werk zoekt in dit verband geen noemenswaardige hinderpaal kan vormen voor de gezinshereniging in België.

Verzoekster verwijst nog naar een arrest van het Hof van Justitie van 2002 waarbij België “werd veroordeeld”, doch zonder enige verdere precisering, zoals de exacte datum van het arrest of het nummer van de zaak. Zij blijft aldus in gebreke te duiden op welk concreet arrest zij doelt. Evenmin toont zij op concrete wijze aan op welke wijze dit arrest relevant is in huidige zaak en hierin een gelijkaardige situatie voorlag.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat verweerder een op hem rustende positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

3.3.2.2. In zoverre verzoekster nog wijst op een schending van de artikelen 7.1, 9 en 16.1 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad allereerst op dat de thans bestreden beslissingen als dusdanig geen betrekking hebben op verzoeksters kinderen en het beroep ook niet mede namens hen is ingesteld. Een van de zonen blijkt bovendien reeds achttien jaar te zijn, waardoor de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag niet langer op hem van toepassing zijn. Daarnaast merkt de Raad ook nog op dat, wat de artikelen 7.1 en 9 van het Kinderrechtenverdrag betreft, niet blijkt dat verzoeksters jongste kind niet zou zijn ingeschreven na de geboorte of deze zijn ouders niet zou kennen. De zorg voor de thans nog minderjarige zoon werd verder gedurende zijn gehele leven in wezen door verzoekster gedragen, nu de vader in België verbleef. Nu deze zoon zowel in België als in Pakistan gerechtigd is op een verblijf, kan deze ook steeds kiezen om met verzoekster terug te keren naar het land van herkomst. De bestreden beslissingen betekenen aldus niet noodzakelijkerwijze enige wijziging in de feitelijke gezinstoestand zoals deze reeds jaren bestond en houden op zich nog niet in dat het kind noodzakelijkerwijze wordt gescheiden van de sinds de geboorte verzorgende ouder. Deze bepalingen van het Kinderrechtenverdrag volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf ook nog niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag ook in geen geval dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). In zoverre verzoekster in dit verband ook nog verwijst naar een schending van artikel 16.1 van het Kinderrechtenverdrag wordt er andermaal op gewezen dat huidig beroep strikt genomen enkel betrekking heeft op verzoekster en wordt verder verwezen naar de bespreking van artikel 8 van het EVRM die ook in dit verband geldt.

3.3.2.3. Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS